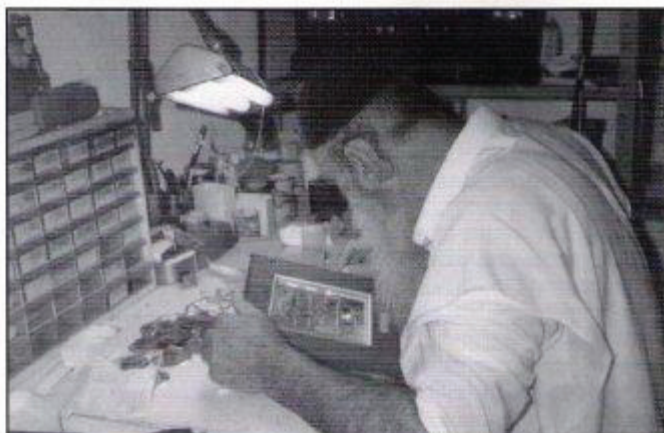

וכך מצאנו את עצמנו כבוקר סגרירי מחכים שהרבי יגיע (מתוך נימוס חיכונו שם, אך בלבי חיכיתי כבר שזה ייגמר ואני אוכל לסיים את הסידורים האחרונים שלי לפני הטיסה). לפתע הגיעה מכונת, הרבי יצא וכולם הצטופפו קרוב יותר. "חוש הערר" שלי נזם לי להצטופף עם כולם למרות שלא כל כך ידעתי מה אני עושה... הרבי העיף לעברי מבט לשבריר של שנייה ו... זהו! לבי החסיר פעימה, הרגע ההוא היה כל כך לא צפוי, גדול עלי ובלתי-מובן. תמיד הייתי אומרת שאף אחד לא יכול להפנט את מי שעושה דוקטורט במדעים. אצלנו, העוסקים במדעים, יש רק נוסחאות ברורות ומדויקות, ועל כן לא הבנתי מדוע כאשר הרבי נכנס אל תוך 770, צעדתי בעקבותיו. לפני שפנה הרבי אל חדרו, הסתובב ודיבר עם

מספר אנשים ואז פתאום הביט בי וחייך – אה, איזה חייך! משהו-משהו, וזהו. הרבי נכנס לחדרו ואילו אני עמרתו ועיניי וולנות דמעות (ממש כמו עכשיו, כשאני מדברת על כך) ואחר כך הדמעות הבודדות הפכו לנחרות זורמים, כי זה היה מדהים ובלתי נתפס.

תראי, אני היום עושה איבחונים לאנשים על פי אבני-חן ואנשים הנמנים כשאני מספרת להם על עצמם דברים מדויקים, אבל כשהרבי הביט בי אז, הוא הסתכל באינסיד שלי, על הנשמה! תסלחו לי שאני בוכה, אך אני ממש מתגעגעת לאותו רגע מהמם... זה היה שווה!

למחרת טסנו ארצה. נתי נתן לנו במתנה שתי תמונות של הרבי, מיסגרותי אותן לתפארה ותליתי אחת במשרד שלי באוניברסיטה ואחת במשרד בבורסה, אהבתי להביט בתמונות ולחייך.

רק כרי להראות שאפשר לגור פה בארץ ולא לדעת כלום על העולם מחוץ ליפיות' התל-אביבית, אספר על מקרה: יום אחר, זמן מה לאחר שתליתי את תמונות הרבי, הגיעה אליי חברה שעברה במשרד שעל ידי ואמרה: "גילה, כמה מזור, הייתי ברחוב אלנבי בתל אביב וראיתי בחלון ראוה תמונה של הסבא שלך..." כיום כל העובדים אתי ועל ידי יודעים בדיוק מי זה הסבא...

התאונה והברכה

הקודש ברוך הוא ראה שעדיין לא השתחררנו מן המצרים שלנו ואז קרה המקרה הבא:

יום אחד קיבלנו טלפון בחול שכתי נטע, שלמרה באותה עת באוניברסיטה בונקובר, עברה תאונה ומצבה לא טוב. חברה שלי, גבי דבורי באלשין (שהייתה אז נציגה של האוניברסיטה העברית בונקובר), ציפתה לה ומשלא הגיעה החלה לברך מה קורה וכך סופר לה על התאונה. טסנו מיד, הגענו לבית הרפואה, מראה העיניים היה אף גרוע ממה

התנצלות

הרב וויינברג שלח אותנו לקבל את כרטיסי הטיסה שלנו לוונקובר במשרד נסיעות בארץ. בעל החברה, יהודי-חסידי, שוחח מעט עם בעלי על יעד הטיסה שלנו וכאשר שמע בקוצר נמרץ את סיפור החיים שלנו הוא התיישב, תפס את ראשו בין כפות ידיו ואמר: "אני חייב לבקש מהרב וויינברג סליחה. ומדוע? – כי פעם התארחתי אצלו בסוכה ובלבי ממש כעסתי על הרב וויינברג. חשבתי: מה אני צריך את כל החילוניים הללו בסוכה? האם הרב אינו חושש שהם אחר כך ייסעו בחג? כיום אני רואה שמי-החילוניים הללו יוצא בסופו של דבר יהודי חרוי שומר מצוות כנור, ואני מרגיש שלא שפטתי אותו נכון ואני חייב לו התנצלות."

פניי ככניסה. בחברה שלנו, מי ראה משפחה ברוכת ילדים? מלבד זאת הייתי המומה מן השמות שלהם. בחברה שלנו השמות היו בנות שלוש אותיות, לא יותר מזה, וכאן עשינו טריפ פלאי לנבכי המאה הקודמת. שאלתי את הילד הראשון לשמו והוא ענה: שלום-דוב-בער, כמעט התעלפתי...

ביום ראשון ר' נתי אמר לנו: אני רוצה לקחת אתכם אל הרבי מליובאוויטש, הוא מחלק דולרים. וכאן אני מצויה בחרטה איומה. אך אז פשוט עניתי לו שאנחנו לא מעוניינים. חבל!

רגע מהמם

כיום האחרון שלנו בניו יורק ר' נתי אמר: אני נסע ל-770 ואתם באים אתי לשחות לראות את הרבי לפני שאתם נוסעים.

שלחנו את המכתב וקיבלנו תשובה מלאה ברכות לנו ולבתנו, למטה מוסיף הרבי הצעה אישית שנתחיל לשמור שבת. קראנו את השורה הזו מימין לשמאל ומשמאל לימין ולא ידענו איך 'לאכול' אותה, מה עושים עם זה? אמנם גרנו בגבול רמת-גן, אך את הנכול הזה לא חצינו ולא ידעתי שום דבר על בני ברק או על האנשים הגרים בה. מה לעשות?

התקשרנו לבית הברד ברמת-גן. בחורה צעירה ענתה לטלפון וכאשר סיפרתי לה שקיבלתי מענה בפקס מהרבי, היא אמרה "זכית, זכית", חשבתני: מה זה כאן, לויטו? מה הזכיה הזו?

היא נתנה לי שם של אישה בבני ברק המעבירה שיעורים בחסידות. התקשרתי לגבי' בלה רוזנברג והיא אמרה: "יופי, בדיוק היום אני מוסרת שיעור, את מוזמנת להצטרף". ענית: "איזה מול, דווקא הערב אני פנויה". תגובתה של גבי' רוזנברג הייתה פצצה. היא אמרה: "זה לא מול, זוהי השנחה פרטית!"

חשבתני: אנחנו מדברים את אותה עברית? אני חייבת ללמוד המון עד שאבין את המושגים וההגדרות של האנשים האלו.

השיעור היה מהמם. ישיבתי שם וחשבתני על מתיקות הלימוד. הרגשתי שאני נמצאת במקום טוב, התמונה של הרבי, הספרים שגבי' רוזנברג הוציאה, קולה החמים ובעיקר התכנים שריכזו אל השכל. זה היה מקסים, לא רציתי שהשיעור ייגמר. לאחר השיעור הגיעו גם השאלות והלבטים – מאז הגעתי לשיעור באופן קבוע.

אגב, כאותו שבוע הייתה גם השבת הראשונה בה הלכתי לבית כנסת וחוויתי 'שוק' אמיתי. את לא מאמינה שאת גרה באותה ארץ עם אלפי ישראלים, את דוד שני בארץ, אישה משכילה העושה דוקטורט ולא יודעת אפילו שיש 'מורה אני' ויש סידור ויש תפילה נהדרת. רציתי לצעוק ולדוידע לכולם, רציתי שיכתבו בעמוד הראשון של 'מעריב' ו'ידיעות' אחרונות' שיש חיי יהדות וכדאי לטעום את טעם סיפורי התורה וטעם פירושי של הרבי הדלוונטיים כל כך לימינו.

אנשים חושבים שבכלי התשובה נועלים את עצמם וחיים מצטמצמים, אך אני מסבירה להבאים שלנו שהיה לנו רק בשבתות ועכשיו התחלנו למלא אותן בהתעלות, בדברים מהממים את הטף והנפש. גיליתי עולם ומלואו!

הכול מאבני החושן

כבר סיפרתי על הרב וויינברג שפגשנו בקנדה. הרב וויינברג השני שפגשנו היה דווקא כאן בבני ברק. הצטרפנו לשיעורים שהרב משה וויינברג מסר, הכל ויבר אל הרצינולים שלנו, נשכינו גם בקסמיו של הרב וויינברג ואשחו שפתחו לפנינו את ביתם (הם לא היו חייבים לנו שום דבר, עוד היינו משפחה לא ממש שמורת, להם היו בנות לא נשואות וקשה לארה ולהתמסר. כל הכבוד להם!) וגם – ועוד יותר – בקסמי תורתו של הרבי שהסבירה, ניתחה ופירשה עבורנו את פרשת השבוע כפי שהיא בימינו – עתה. כאשר הגענו למשל לפרשת תצוה, מצאתי לפתע את כל 'החברים שלי מהחנות' – האבנים. באופן טבעי התחלתי להסתכל במפרשים המכארים את אבני החושן ומשמעותן. התחברתי בעיקר אל פירושו של רבנו בחאי' ושם כתוב: 'אין לך מן האבנים היקרות שאינו לוקח כוח מן

משל האבן

את סגולת הריפוי של האבנים רואים כבר אצל אברהם אבינו, וכך נאמר במסכת בבא בתרא ד טז: "אבן טובה הייתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו שכל חולה הרואה אותו מיר מתרפא. ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם, תלאה הקביה בגלגל החממה".

כידוע, תורת החסידות נמשלה לאבן יקרה שהייתה במרכזו בתרו של המלך ושחקו אותה לצורכי רפואה. כיום, לאחר שגיליתי את תורת החסידות ב"ה, אני משקה את הבאים אליי לעזרה במשקה הסופג את המינולים של האבנים, אך במקביל אני מנסה לעניין אותם גם ב"אבן המלך" השחוקה – אור תורת החסידות.

ששמענו קודם לכן. הייתי במצוקה איזמה ולא ידעתי את נפשי והנה אני מוצאת את עצמי רצה לטלפון הציבורי, מתקשרת אל ר' נתי שלוש ומתחננת אליו: "רוץ אל הרבי שלך, תגיד לו שהוא חייב להציל את הילדה שלי! אין לי תוכנית להיפרד ממנה!"

נתי באמת הלך ולאחר זמן מה התקשר אליי ואמר: "יש לכם ברכה מהרבי. הרבי אמר שנטע תהיה בריאה ואפילו יותר בסדר ממה שאי-שפעם הייתה". את המילים האלו של נתי – כשמו של הרבי – אני ממש יודעת בעל פה, כי עברו ארבעה שבועות עד שנטע פקחה את עיניה וכל אותו הזמן שיננתי את ברכת הרבי ונאחזתי בה.

למעשה לא עזבנו את בית הרפואה כשבועות אלו, למעט קבלת ההזמנות של שליח תכיר' במקום, הרב וויינברג. איך הוא כנס לתמונה? – הרבי אמר לנתי להדריך אותנו שלא נבהל אם נטע התעורר ובתחילה לא תכיר אותנו. ושכסף הכל יהיה אפילו יותר בסדר. כאשר יום אחד נטע התעוררה ולאחר שהתאוששה מעט, אמרה: "צלצלתי לרב. יש לי הרבה שאלות והוא עוד מעט יגיע לכאן". כך החלה ירידותנו עם הרב וויינברג, הוא לא עזב אותנו עד לחזרתנו ארצה.

בלילות שבת אכלנו את סעודות השבת אצלו והוא ליזח אותנו החוצה לאתר הסעודה, כנוראי נחש שמשם אנחנו לוקחים מניות, אך לנו לא אמר מילה.

כאשר מצבה של הבת איפשר, שכנו עמה ארצה, כעבור זמן נתי שלוש הגיע ארצה ובה לבקר. לא הכנו מרדע הוא מסתפק ככוס מים (בתר-פעמי) כי הרי הפרדנו בין בשר לחלב. כמה נאיבים היינו. חשבנו שאם יש אצלנו הפרדה – אנחנו כבר ממש צדיקים...

ישיבים ומפספסים, ואז נתי שאל: כתבתם לרבי מכתב תורה?

השאלה שלו הייתה מביכה, אך גם מאוד מלמדת ובאותו מעמד ישבנו וכתבנו לרבי מכתב. נתי ישב איתנו ושאל: מה את חושבת, שאת כותבת מכתב לדקן באוניברסיטה? – ואז היא לימדה אותנו לפתוח בבית, לכתוב ש"ש"א ואדמו"ה, מילים שלגמרי לא היו שגורות בפינו.

האבנים החן מסייעות

אין לך סיפוק כסיפוק הסיוע לזולת. אנשים, נשים וילדים מגיעים אליי עם בעיות שונות ובמקרים רבים מאור אני מצליחה לחלץ אותם ממצבם. מעם הגיע אלי ילד היפראקטיבי. הוא לקח ריטאלין זמן ממושך ובכל זאת לא הצליח לשבת על כיסא בכיתה זמן ממושך. לאחר האיבחון והטיפול באבני החן, שאלה המורה את ההורים: מה עשיתם לזו איד פתאום הוא נהיה לי מילד סוער לילד רגוע המצטיין הלימודים? – זוהי סיעתא דשמיא שאני מנצלת למלא את שליחותי כחיים.

במקרה אחר הגיעו אליי הורים של נער שהגיע זמנו להורשם לישיבה, אך בגלל בעיות הרטבה, לא יכלו ההורים לשלוח אותו לפנייטיה. ברוך ה' אבני החושן וענפיהן שוב עשו את העבודה והילד הצליח להתגבר על בעייתו.

העליונים ובעת הגשמים כל אבן יקרה מתברכת וכל האבנים היקרות הן מענפיהן ותולדותיהן של אבני החושן

ואז רבנו בחיי מתחיל לתת רשימה בה הוא מכבד את מגולותיה ותכונותיה של כל אבן מאבני החושן.

למשל: על אבן האודם, המופיעה אצל שבט ראובן (=רובי), כותב רבנו בחיי כי אישה הנושאת את אבן האודם לעולם אינה טמלת נפלים ולירדה קלה עליה.

אבן הברקת (קשורה בשבט לוי) ממריצה את פעילות המוח ונותנים אותה לאלו הנוקקים לכך גם בצורה של טיפול באבן כפי שהיא וגם באופן של טיפוח מאבן שחוקה.

הקישתי יותר זמן ללמוד את תכונות האבנים, את הרגום השמות של אבני החושן לשמות המודרניים וראיתי קורלציה ברורה בין מדע המגנטרלוני לתורה. הכנתי: אלו הן תרופות של הקביה שלון יש תילי תילים של מפרשים המבארים את השימוש בהן. כיוון שכך, החלטתי לעשות דוקומנט נוסף בנושא: "אבני החושן – קריסטלים וטירלים בשירות האדם כמראס לגוף ולנפש". אני כיום מרפאה כסייעתא דשמיא יהודים רבים המקבלים את האנרגיות החיוניות והמגנטרלים בדרך האבנים, מתייחסת לבעיה מהשושור ולא מטפלת רק בסימפטומים, ותודה לה', יש הצלחה רבה בתוצאות המושגות.

התלהבות מידבקת

לאחר שחזרנו בתשובה הרגשתי שעכשיו אני רוצה להעניק את מה שאני מצאתי גם לאחרים. הצטרפתי איפוא ל"פסח על ההרים" עם הרב וויינברג בוינקובר במקום יוקרתי במיוחד (שאפילו, להבדיל, הנסיך צ'ארלס נפש בו) הנקרא ויסלי, שם מסרתי הרצאות למשתתפים החלקתי עסם את האוצרות היוותניים יחד עם הסיפור האישי שלי. תודה לה' אנשים נוספו

לשיעורים הקבועים של הרב וויינברג בעקבות אותו פסח.

כשאני יכולה ונדרשת לעזור בהפצת המעיינות חוצה, אני עושה זאת בשמחה ועונג. הייתי בהרצאות בטורונטו אצל בנו של הרב לנדא שיחי' ולאחרונה אף קיבלתי הזמנה מטעם משרד השלוחים של ארה"ב, לעשות מסע הרצאות ביבשת אמריקה. אני כה שמחה על כך, ההרגשה שלי היא שהרבי נתן לי את מתנת הנתינה בידו עם הקבלה כדי שאוכל לתת לאחרים מעט ממה שאני ובעלי קיבלנו מהאדיר שם שמים בכך. בהרצאות אורות אבני החן ודרכי הטיפול אני גם מקרבת אנשים ליהרות ולהסירות. אנשים אומרים לי לפעמים: "התלהבות שלך מקום המצוות ומתורכי כל כך מירבקות". הם רוצים לדעת מה גורם לזוג "חילוני" מצליח ומעטיל לעשות את "זה", ואני מסבירה את התהליך, מחדדת את הנקודות החשובות ואומרת: "אני מרגישה שזכותי שחיי לא עביו סתם כלי לגעת באמת, אני חשה שיש לי זכות עצומה!".

גם הגאולה העתידה קשורה בגמולוגיה: כנבואת ישעיהו על הגאולה נאמר: "עניי סוערה לא נוחמה, הנה אנוכי מרביץ בפור אבניך ויטרתך בפספריים, ושמתי בידוד שמשותיך, ושעייך אבני אקדה וכל גבולך אבני הפיך, וכל בניך למודי ה' ורב שלום בנייך". כל המילים המודגשות הן שמות אבנים יקרות שבהן ישתמשו בקרוב לבניין ירושלים. אני מבחינתי מוכנה לעשות את כל הנדרש, אני לא רוצה להישמע בנאלית, אך הרצון הכי חזק שלי הוא שהרבי יהיה מרוצה ממני (אופס, הנה הרמעות שוב חונקות אותי, אל תשימו לב...). אני מקווה לשמח אותו ולעזור לקרב את ביאת המשיח.

הרבי שחק את האבן...

הרגע היה כל כך לא צפוי, גדול עלי ובלתי מובן. הרבי נכנס לחדרו ואילו אני עמדתי ועיניי זולגות דמעות ואחר כך הדמעות הבודדות הפכו לנהרות זורמים, כי זה היה מדהים ובלתי נתפש...

סיפורה האישי של הד"ר גילה גבריאלוב, בני-ברק

בפנים. העבודה היא ורטיטלית, מעבר לאקרמית, עבדתי גם כהערכת יהלומים ואבני חן, עבדתי גם כמורסה במזוואן ליהלומים, לשם אני מביאה גם קבוצות מבקרים המקבלות הסבר. אחת לחודשיים עסקתי כהערכת שווי אבנים יקרות כשביל המשטרה, בעיקר מסחריות גנבות.

הייתי מאוד עסוקה, לא חיפשתי עוד תוספות לחיי. לעיתים היו באים אלי יהודים ומבקשים אבן "אודם" עבור אישה חרה, לי זה היה נשמע כעוד "סגולה" או סיפור דתי, אך לא התייחסתי לכך ברצינות.

בעלי גיל כרדום תל אביב באותן שנים שאני גדלתי כצפון. הוא עוד זוכר ביסוד על פרימוס במטבח, הוא עוד גר מול בית החרושת לקרח... אנו אננם בני אותו גיל, אך מבחינת תנאי החיים, הוא מתאים יותר בסיפורי ילדותו לסיפורי הילדות של אימי. גם היכרותנו קשורה באבנים. בעלי עסק לפני חזרתנו בתשובה באומנות שיבוץ אבני חן בתכשיטים (כיום, לאחר שהצטרפנו למשפחת חב"ד, הוא מבטא באמנות את דרכו החדשה ויצר תמונות מהממות וייחודיות בעיקר מכסף צרוף באבנים – ראו תמונה).

טריפ פלאי למאה הקודמת

פעם הומונתי לבגס גמולוגים בניו יורק. המארח שלנו היה ר' נתי שלוש, חסיד חב"ד, אף הוא קשור לאבני חן. אני זוכרת את הרגע הראשון בו נכנסנו לביתו. חשבתי שלקחו אותי במנורת הזמן לפולין של המאה הקודמת: זאטוטים קירטו את

הקשר שלי במקור עם אבנים הוא מינקות. להורי הייתה חנות תכשיטים בשם "טופז" ברח' ריונגוף כהל אביב, חנות גדולה ויפה. כל בני המשפחה היו אנשים עוברים, סוחרים תל-אביבים. סבי עלה ארצה מרוסיה ופתח רשת חנויות בגדים בריונגוף. המשפחה כולה בעלת מוסר עבודה גבוה, אנשים מיוחדים מאוד. בביתי למדתי המון על עבודה ואנושות, דברים שבשום בית-ספר לא מלמדים, ועל בן אני קוראת לבית-הוריי "האונברסיטה הראשונה שלי".

כאשר בנרתי כתבתי עבור העיתון "כמתנה גדנ"ע" וכשבאתי לצבא, באופן טבעי השירות שלי נמשך ככתבת העיתון "כמתנה".

בביתנו השאיפה שלי ללכת ללמוד ולהרוויב השכלה, הייתה חריגה, אצלנו כולם הלכו לעבוד... מכל מקום למדתי גמולוגיה ואהבתי את הקשר עם האבנים. גמולוגיה היא תורת האבנים. גמו-אבן יקרה, לוגיה-תורה. הגמולוגיה הוא מרע מדייק הבני גם על פיזיקה וכימיה. הפיזיקה עוסקת במבנה הפיזי של האבנים ואילו הכימיה במינרלים הנמצאים בתוך האבנים, מינרלים שהם חופפים למינרלים שיש לנו כנוף. יש אבנים עם קלציום, יש אבנים המכילות ברזל וכדומה.

חיצוניות ופנימיות

הגמולוגיה היא תורה מעניינת מאוד. לומדים לרעת לפי חיצוניות האבן משהו גם על פנימיותה, כשחוצים אבן (בעזרת ליידר) רואים שהחיצוניות לא תמיד משקפת את מה שקורה